

# РЕШЕНИЕ

№ 37750

гр. София, 14.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в**  
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Слава Гьошева**

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **4747** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на "БАРТИЗАН" ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез М. П. Г., представляващ дружеството, със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 14 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-4332-001922/03.04.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а,б,а от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) прекратяване на регистрацията на собственото му МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изтъква се, че дружеството не е знаело, че водачът е бил лишен от право да управлява МПС. Сочи нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по жалбата редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител. Не изразява становище изразява по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.03.2025 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия АД №

0626378 на Б. В. Г., от съдържанието на който се установява, че на 13.03.2025 г. около 16.40 часа в [населено място], по бул. Г. Д. с посока на движение от бул. Ц. Б. III към ул. Д., е управлявал лек автомобил Пежо Р., ДК [рег.номер на МПС], собственост на „Бартизан“ ЕООД, като при извършената проверка е установено, че управлява автомобила след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, във връзка със ЗППАМ № 25-4332-000184 от 2025 г. /СУМПС е отнето по реда на чл. 171, т. 1, б.Б от ЗДвП/.

За извършеното нарушение е съставен АУАН серия АД № 0626378/13.03.2025 г. Иззети са като доказателство СРМПС №[ЕИК] и 2 броя рег. табели СВ 1997 НВ.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на дружеството- жалбоподател е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на посочената дата е спрял за проверка движещият се в [населено място], по бул. Г. Д. с посока на движение от бул. Ц. Б. III към ул. Д., лек автомобил Пежо Р., ДК [рег.номер на МПС], собственост на „Бартизан“ ЕООД, управляван от Б. В. Г.. При проверката е установено, че същият е лишен от право да управлява МПС по реда на чл. 171, т. 1, б.Б от ЗДвП.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед и АУАН.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени държавни служители от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5 б"а" и т. 6 от ЗДвП/, сред които са и полицейски органи при отдел "Пътна полиция към СДВР. Следователно обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление - неправопособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Заповедта съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са

фактическите основания за издаването – обстоятелствата, съставляващи нормативно установените материалноправни предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същата е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният акт е постановен след изясняване на фактическата обстановка, следователно се спазени всички изисквания по чл. 35 от АПК, при което не е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта. Съгласно чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон. В случая този ред е уреден в чл. 171 и чл. 172 от ЗДвП, като административнопроизводствените правила при издаване на процесната заповед са спазени. Действително процесната заповед е издадена няколко дни след издаването на АУАН, но по аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 4, в случаите на прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, табелите с регистрационния номер на автомобила и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, се изземват именно със съставянето на акта за установяване на административното нарушение и това е началният момент, от който тече 6 месечният срок, независимо от липсата на изричното му отбелязване. Посоченото не съставлява съществено процесуално нарушение, доколкото не е довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, нито би могло да доведе до други крайни материално правни изводи на административния орган. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на оспорената заповед. Със съставянето на АУАН серия АД № 0626378/13.03.2025 г. на лицето, управлявало МПС и при прилагането на чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, е извършено и изземване на част II на СРМПС №[ЕИК], както и 2 броя рег. Табели на л.а.с рег. [рег.номер на МПС] , което обстоятелство изрично е удостоверено в посочения АУАН /л. 11 по делото/.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001922/03.04.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към

която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 13.03.2025 г. около 16.40 часа в [населено място], по бул. Г. Д. с посока на движение от бул. Ц. Б. III към ул. Д., Б. В. Г. е управлявал лек автомобил Пежо Р., ДК [рег.номер на МПС] , собственост на „Бартизан“ ЕООД, като след справка в съответния регистър е установено, че водачът е лишен от право да управлява МПС по реда на чл. 171, т. 1, б.Б от ЗДвП. Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправопособен водач.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Б. В. Г., който е управлявал процесното МПС, собственост на "Бартизан" ЕООД, на 13.03.2025 г., е бил неправопособен водач, т. к. след извършена проверка служителите на реда са установили, че същият е с отнето СУМПС по административен ред. В приложения акт за установяване на административно нарушение серия АД бл. № 062378 от 03.03.2025 г. е отразена опианата фактическа обстановка. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. Въз основа на него по безспорен начин се доказва извършеното административно нарушение от водача с отнето по административен ред СУМПС и този факт не се оспорва от

дружеството- жалбоподател. Самият факт, че водачът е управлявал л.а. след като му е била отнето СУМПС, е достатъчно основание за издаване на заповед за прилагане на принудителната административна мярка спрямо собственика - прекратяване регистрацията на ППС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

Както беше посочено по-горе Законът за движение по пътищата предвижда налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата, посочени по-горе, без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина, наличие на договорни отношения между водача на ППС от една страна и собственика, респ. лична отговорност на водача лишен от право да управлява МПС. Поради това, всички възражения на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин от правото да управляват МПС.

Органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП. - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

Доколкото обаче се касае за акт на държавата, чрез който се ограничава едно право- правото на собственост, Съдът е длъжен да извърши преценка дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл. 1 на Протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно която "Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания, освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби. ". Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл. 1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а последната, като ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., е в сила от 7.09.1992 г., като съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1, то която се следва, че първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. На последно място следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1,

Протокол № 1, т. е. дали тя е предвидена в закона, в интерес на обществото ли е и спазен ли е справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т. е. намесата трябва да е съразмерна.

Според Конвенцията, понятието "собственост" има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху ППС, което безспорно попада в приложното поле на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице с отнето право на управление на МПС е дейност, която носи риск за живота и здравето на водача и другите участници в движението. Доколко е налице и справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се прецени с оглед конкретната обстановка: по делото се установи допускане на ползване на ППС от едно трето лице, което обаче не се легитимира като правоспособен водач. Собственикът на ППС, който е търговско дружество, носи задължението, както сам да си служи с него правомерно, така и да не допуска ППС да се ползва от лице, което е с отнето право да управлява МПС, поради което и дължи една завишена отговорност относно предоставянето на управление на собствена на дружеството вещ на едно трето лице. Не изпълнявайки това си задължение, Съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не следва да се приема за засегнато по недопустим от Конвенцията начин, съотв. се следва и изводът за съразмерността на приложеното ограничение, още повече, че то е и за минимално предвидения в закона срок.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06 г. /.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав,

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "БАРТИЗАН" ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез М. П. Г., представляващ дружеството, със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 14 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-4332-001922/03.04.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на дружеството, на основание чл. 171, т. 2а,б.а от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) прекратяване на регистрацията на собственото му МПС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА "БАРТИЗАН" ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 изр. 2 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

**Съдия:**